

Żądania strony skarżącej

- orzeczenie, że rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 nie stosuje się lub stwierdzenie nieważności decyzji 2007/0445 w części, w jakiej dotyczą one skarżącego
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi po pierwsze, że rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu ⁽¹⁾ nie stosuje się do skarżącego, ponieważ między nim a wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa nie istnieje żaden związek.

Po drugie skarżący twierdzi, że rozporządzenie nr 2580/2001 nie stosuje się do niego, ponieważ nie dokonuje on ani nie zamierza dokonać przestępstw o charakterze terrorystycznym, nie uczestniczy w nich ani ich nie ułatwia.

Wreszcie skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności, oraz jest niewystarczająco uzasadniona.

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 70.

Skarga wniesiona w dniu 14 września 2007 r. — Hamdi przeciwko Radzie

(Sprawa T-363/07)

(2007/C 269/120)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Ahmed Hamdi (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: J. Pauw, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- orzeczenie, że rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 nie stosuje się lub stwierdzenie nieważności decyzji 2007/0445 w części, w jakiej dotyczą one skarżącego
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi po pierwsze, że rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu ⁽¹⁾ nie stosuje się do skarżącego, ponieważ między nim a wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa nie istnieje żaden związek.

Po drugie skarżący twierdzi, że rozporządzenie nr 2580/2001 nie stosuje się do niego, ponieważ nie dokonuje on ani nie zamierza dokonać przestępstw o charakterze terrorystycznym, nie uczestniczy w nich ani ich nie ułatwia.

Wreszcie skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności, jest niewystarczająco uzasadniona oraz narusza prawa podstawowe, w szczególności prawo do spokojnego korzystania z mienia i prawo do poszanowania życia prywatnego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 70.

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2007 r. — Łotwa przeciwko Komisji

(Sprawa T-369/07)

(2007/C 269/121)

Język postępowania: łotewski

Strony

Strona skarżąca: Republika Łotewska (przedstawiciele: E. Balode-Buraka, K. Bārdiņa)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007)3409 z dnia 13 lipca 2007 r. dotyczącej zmiany krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych notyfikowanej przez Łotwę na podstawie art. 3 decyzji Komisji C (2006)5612 z dnia 29 listopada 2006 r. (wersja ostateczna) dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Łotwę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania i
- rozpatrzenie skargi w trybie przyspieszonym.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Łotewska uważa, że interpretując w sposób niezwykle szeroki uprawnienia przyznane Komisji w art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, Komisja ograniczyła w sposób istotny jej suwerenne prawa w dziedzinie energetyki, to znaczy w wyborze zasobów energetycznych i zaopatrzenia w energię elektryczną, naruszając w ten sposób uprawnienie przyznane w art. 175 ust. 2 lit. c) traktatu WE.

Ponadto skarżąca uważa, że Komisja naruszyła zasadę niedyskryminacji, ponieważ zastosowanie przygotowanego przez nią sposobu obliczania całkowitej ilości przyznanego uprawnienia do emisji dyskryminuje państwa członkowskie, których emisje całkowite są niewielkie.

Skarżąca twierdzi również, że naruszone zostało kryterium 1 w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE, ponieważ Komisja przyjęła decyzję, nie uwzględniając zobowiązań międzynarodowych, które nakłada na Republikę Łotewską protokół z Kyoto.

W końcu decyzja została przyjęta z naruszeniem podstawowych wymogów formalnych, gdyż nie został zachowany termin do odrzucenia planu wyznaczony w art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, z dnia 25.10.2003 r., str. 32).